

(Dinesen), der klagede over, at Pressen ikke havde villet støtte Arbejdsgiverne i denne Kamp, bemærkede, at det vilde efter min Mening have været i høj Grad besynderligt, om Pressen havde villet gøre det, baade efter den hele Letsindighed — jeg tiltræder fuldt ud det Udtryk —, hvormed Kampen blev ihidledt, og efter den Maade, hvorpaa den blev ledet. Det er noget, som slet ikke kan omdisputeres, at der paa ingen Maade — hvad man end ellers mener om Forholdet — fra Arbejdsgiverne Side var gjort alt, hvad der kunde og burde gøres, inden man styrtede sig ind i en saadan Kamp, der ikke alene vedrørte de kæmpende Partier, men i høj Grad hele det øvrige Samfund, som slet ikke havde Lød eller Del i Kampen, eller hvad der var gaaet forud. Og se vi saa hen til den Maade, hvorpaa Kampen er ført — jeg skal blot nævne den lidet fædrelandskærlige Maade, hvorpaa Arbejdsgiverne have ført Kampen ved de bekendte Stikbreve til de tyske Arbejdsgivere, og som et andet Eksempel den Henvendelse, en Del Arbejdsgivere ude ved Hellerup rettede til deres Sognepræst, hvori de kort og brutalt sagde, det var da omtrent Meningen: Præsten og Hunden tjene deres Føde ved Munden; naar I ikke vil gå ad vore Uvenner, faa I heller ingen Føde, og jeg kunde ogsaa nævne de socialistiske Midler, hvorved Arbejdsgiverne søgte at støtte og udvide deres Lockout, — naar man ser hen til alt dette, forekommer det mig, at man saa langt fra kan undre sig over, at Pressen ikke i det store og hele vilde og kunde tage Arbejdsgiverne Parti, at man tværtimod maatte i allerhøjeste Grad have undret sig, hvis den havde gjort det. Jeg ventter mig endvidere den højtærede Ministers Medvirkning til, at vi kunne naa en fordomsfri Løsning af Spørgsmaalet om Næringsloven, og jeg ventter mig sidst og ikke mindst af den højtærede Minister et dygtigt Foregangsarbejde i Retning af vore uheldige kommunale Skatteforhold, men vel at mærke saaledes, at den ikke bliver blandet sammen med Omordningen af vore Statsskatter. Skal det ene hænges paa det andet, vil det kun komme til gensidig at virke som Klodser, saa at det hele gaar til Bunds, og vi i lang Tid ikke se det mere.

Men medens nu alt dette ligger i Svøbet, er der en enkelt Ting, som i og for sig kan synes at være en Bagatel, som jeg gerne vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, og som jeg drager frem, fordi det forekommer mig, at

den er typisk for hele den Maade, hvorpaa Statsbanernes Ledelse optræder i Naboforhold. Jeg har faaet en Henvendelse fra et Sogneraad nede i Sydsjælland, i Sværdborg Sogn, i Anledning af, at Statsbanerne i Sommer have borttaget en høj Signalmast, som tidligere stod ved en Vejoverkørsel. Den har staaet der, siden Sydbanen blev bygget, altsaa vel en Snes Aar. Den tjente naturligvis i første Række til at signalere for Banen, men tillige havde den den gode Virkning, at de Lygter, som vare hejste paa Stangen, naar der var Tog i Vente, lyste langt ud over Egnen, saa at de vejfarende kunde holde sig i en passende Afstand fra Jærnbanen. Forholdet er nemlig det, at der langs med Banen findes 2 Parallelveje for de kørende i en Strækning af ca. 900 Alen, og Beboerne klage nu over, at naar de komme paa disse Veje og et af de mange Tog, som nu befare Linien, kommer forbi, ere deres Heste tilbøjelige til at løbe løbsk og afstedkomme Ulykker, medens de tidligere, da denne Signalstang stod, i Frastand kunde se, at der var Tog i Vente og lade være at køre paa disse Parallelveje, indtil Toget var passeret. I Sommer blev Signalstangen tagen ned, og Sogneraadet henvendte sig straks til Generaldirektoratet med Anmodning om, at man vilde sætte den op igen. Generaldirektoratet svarede først, at det fandt det ingen Grund til, og da Sogneraadet igen henvendte sig, fik det det Svar, at Stangen godt kunde blive rejst op igen, men vel at mærke paa Sogneraadets Bekostning, og saa maatte Sogneraadet selv se at affinde sig med Ledvogteren om, at han for deres private Regning skulde hejse Signalet, naar der kom Tog. I sig selv kan denne Sag ikke synes stor, men det forekommer mig, at den er meget typisk for den Maade, hvorpaa Statsbanernes Ledelse optræder i Naboforhold. Der kan nævnes adskillige lignende Tilfælde; jeg kunde saaledes nævne et Tilfælde i Nærheden af Havdrup Station, hvor Statsbanerne, efter at nogle Folk have købt Jord for at faa en privat Vej hen til et privat Led, som fører over Banen, hvorved de kunne spare en halv Mil eller mere, naar de skulle til Stationen, have erklæret, at dette Led maa de ikke benytte, selv om Ejerne af Markerne paa begge Sider af Leddet tillode det, medmindre de paa egen Bekostning ville lade opføre et Vogterhus og lønne en Ledvogter ved Huset. Man kunde forstaa, hvis det var en privat Mand eller et Aktieselskab, som ejede disse Baner, at en saadan Mand eller Selskab